DELİ BALTA

GÜRBÜZ AZAK

Türkiye ÇOCUK ÇİZGİ ROMAN İLÂVESİ • AYRICA PARA İLE SATILMAZ • 15 NİSAN 1983 • SAYI:

ALTIN GÜLE

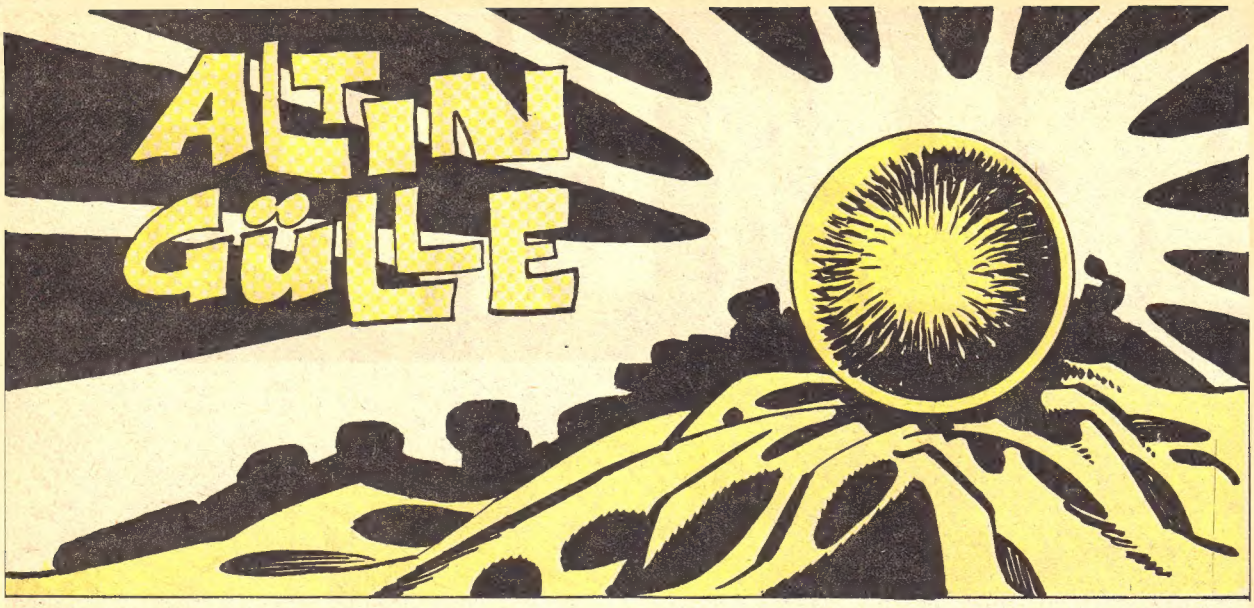

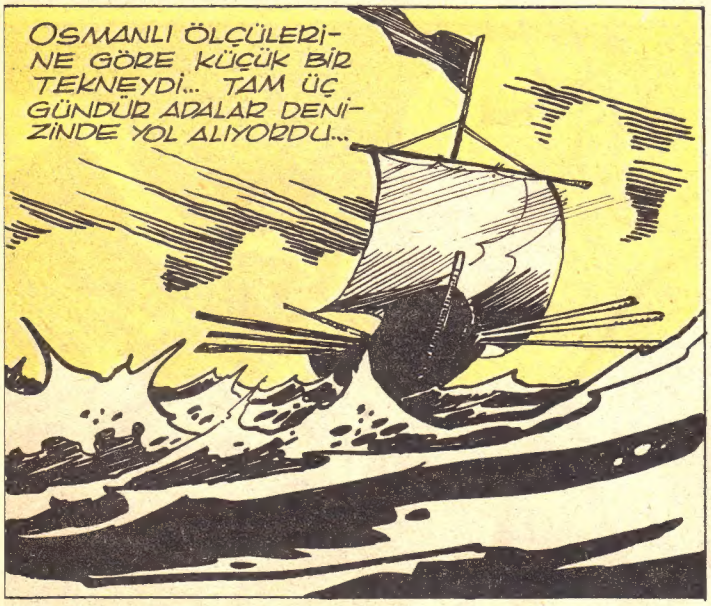
OSMANLI ÖLÇÜLERİNE GÖRE KÜÇÜK BİR TEKNEYDİ... TAM ÜÇ GÜNDÜR ADALAR DENİZİNDE YOL ALIYORDU...

HİÇ BİR YERDE DURMADAN GECEYİ GÜNDÜZE KATIYORDU; AMA, GİTTİĞİ YERİ İYİ BİLİYORDU. TEKNEDE ÜÇ DELİKANLI VE YEDİ AT VARDI...

TÜRKLERİ TANIMAYAN, BU ÜÇ YİĞİDİ MACERACI SANABİLİRDİ... KÂH, DURGUN DENİZDE TÜRKÜLER SÖYLEYEREK...

... KÂH, DALGA TEPELERİNDE SÜLÜN GİBİ UÇARAK İLERLEDİLER.

KİMBİLİR KAÇINCI GÜNLERİYDİ... BAŞ TARAFTA BİRİ BAĞIRDI

DAHA GELMEDİK Mİ DELİ BALTA?! ARTIK SIKILMAYA BAŞLADIM, HABERİN OLA!

MERAK ETME HÜSREV! ŞUNUN ŞURASINDA İKİ HAFTAMIZ KALDI... SIK DİŞİNİ!

NE? İKİ HAFTA MI? HANİ İKİ GÜNLÜK YOLDU?!

KUŞ UÇUMU İKİ GÜNLÜK! ŞİMDİ DENİZDEYİZ CAHİL!

DELİ İLE YOLA ÇIKANIN HÂLİ BÖYLE OLUR İŞTE!

BEN DENİZE ALIŞKIN DEĞİLİM Kİ! TOPTAN ANLARIM BEN... TOP DÖKMEKTEN VE HEDEFİ VURMADAN ANLARIM!

CELÂLLENME HÜSREV! DELİNİN ELİNE DÜŞTÜK BİR KERE!

İYİ AMA, MİDEM AĞZIMA GELİYOR!

DELİ BALTA KONUŞULANLARI DUYUYORDU. KIZAR GİBİ GÖRÜNÜP BAS BAS BAĞIRDI:

KARADA ASLAN KESİLİRSİNİZ DE, DENİZİ GÖRÜNCE ÖDÜNÜZ KOPAR! ALIŞIN ARTIK! ZATEN GELDİK SAYILIR!..

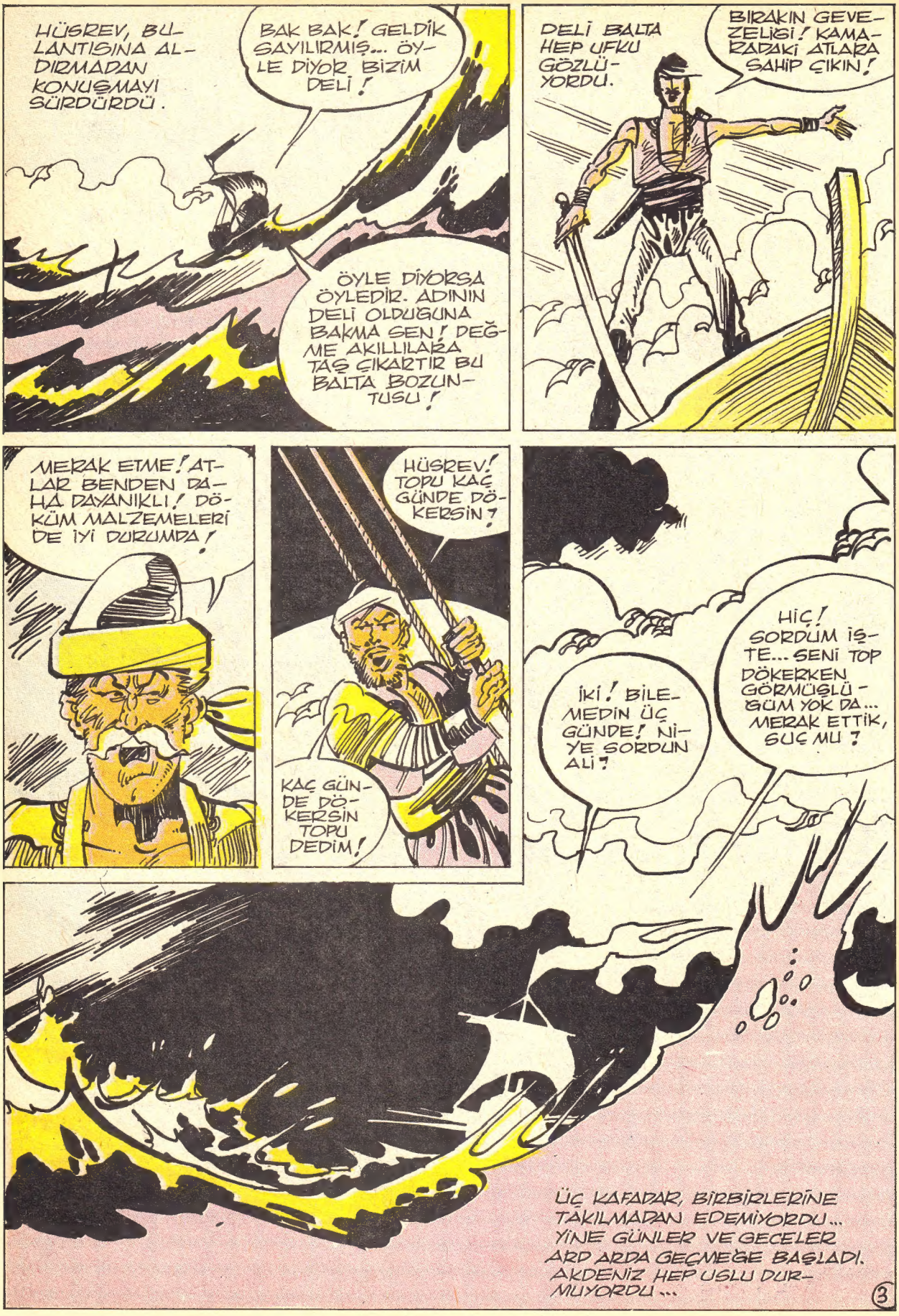
HÜSREV, BU LANTISINA ALDIRMADAN KONUŞMAYI SÜRDÜRDÜ.
BAK BAK! GELDİK SAYILIRMIŞ... ÖYLE DİYOR BİZİM DELİ!
ÖYLE DİYORSA ÖYLEDİR. ADININ DELİ OLDUĞUNA BAKMA SEN! DEĞME AKILLILARA TAŞ ÇIKARTIR BU BALTA BOZUNTUSU!
DELİ BALTA HEP UFKU GÖZLÜYORDU.
BIRAKIN GEVEZELİĞİ! KAMARADAKİ ATLARA SAHİP ÇIKIN!
MERAK ETME! ATLAR BENDEN DAHA DAYANIKLI! DÖKÜM MALZEMELERİ DE İYİ DURUMDA!
HÜSREV! TOPU KAÇ GÜNDE DÖKERSİN?
KAÇ GÜNDE DÖKERSİN TOPU DEDİM!
İKİ! BİLEMEDİN ÜÇ GÜNDE! NİYE SORDUN ALİ?
HİÇ! SORDUM İŞTE... SENİ TOP DÖKERKEN GÖRMÜŞLÜĞÜM YOK DA... MERAK ETTİK, SUÇ MU?
ÜÇ KAFADAR, BİRBİRLERİNE TAKILMADAN EDEMİYORDU... YİNE GÜNLER VE GECELER ARD ARDA GEÇMEĞE BAŞLADI. AKDENİZ HEP USLU DURMUYORDU...

... DERKEN, ADRİYATİK İÇLERİNE DALDILAR.
İYİ Kİ KORSANLARA YAKALANMADIK! HALİMİZ NİCE OLURDU SONRA?

MERAK ETME ALİ! GÖRSELER BİLE BİZİ BALIKÇI SANIRLAR! DUA ET DE TEKNEDE BENİM OLDUĞUMU FARKETMESİNLER!

NİYEYMİŞ O? SEN, BULUNMAZ BURSA KUMAŞI FİLAN MISIN? YOKSA BEYLER BEYİ Mİ OLDUN?

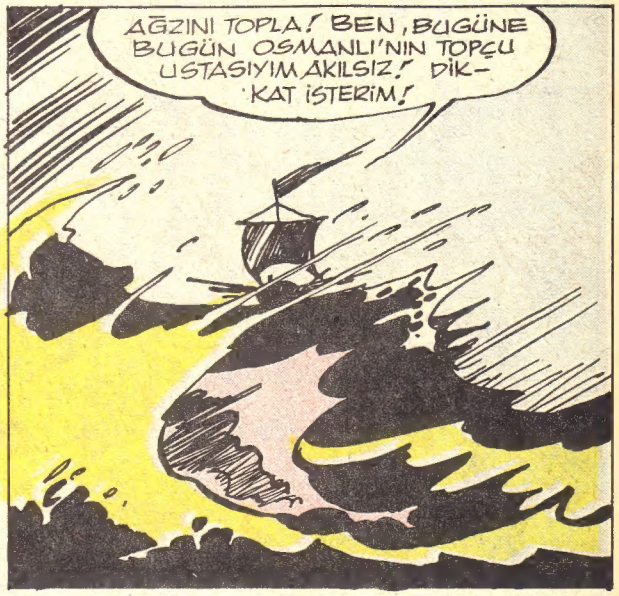
AĞZINI TOPLA! BEN, BUGÜNE BUGÜN OSMANLI'NIN TOPÇU USTASIYIM AKILSIZ! DİKKAT İSTERİM!

BİR GECE RÜZGÂR İYİCE DURDU. UZUN SÜRE ÖYLECE KALDILAR ... SABAH OLUR OLMAZ İSE, DELİ BALTA SEVİNÇLE HAYKIRACAKTI ...

MARTILAAR! VARIYORUZ, ASILIN KÜREKLERE!
4

NİHAYET, SAKİN BİR KIYIDA DEMİR ATIP DURDULAR.
DELİ BALTA YÜKSEKÇE BİR YERE ÇIKIP ORTALIĞI KOLAÇAN ETTİ.
KİMSELER YOK! ATLARI VE ERZAKI TEKNEDEN ÇIKARIN!
AZ SONRA MALZEME YÜKLÜ ATLARLA BİRKAÇ VÂDİ GEÇTİLER.
DURUP, ETRAFI YENİDEN DİNLEDİLER.
DELİ BALTA! BURALARI SANKİ TERKEDİLMİŞ GİBİ! HİÇ SES YOK!
ÖYLE DEME. HER TAŞIN ARDINDA BİR CASUS OLABİLİR!
EYLENMEYELİM! HAYDI GİDİYORUZ! GİDİYORUZ DEDİM!

BAHAR, "GELİYORUM" DİYORDU. HER TARAF ÇİÇEK VE ÇİMEN KOKUYORDU...

GELECEK YIL BURALARDA CİRİT OYNARIZ HÜSREV! MERAK ETME!

ŞU BAKIMSIZ TOPRAKLARA BAKIN! HER YAN AYRIKLA KAPLI! YAZIK!

NE TEMBEL OLUYOR ŞU AVRUPALI! ONLARA ÇALIŞKANLIĞI VE DÜRÜSTLÜĞÜ TANITMAK GEREK!

DURUN ARKADAŞLAR! YOLUMUZ BURAYA KADAR!

BUNDAN ÖTE GEÇMEK YASAKLANMIŞTIR!

DELİ BALTA, KARAKIZ'I ÜÇ KERE ŞAHA KALDIRIP SÖYLENDİ... BU YENİ TOPRAKLARA İMZASINI ATAR GİBİYDİ...

HAZIRLIKLARI ŞİMDİDEN YAPIN! GÜN DOĞMADAN İŞE GİRİŞMELİYİZ!

BÂNÛ YAĞMU

PİYES

(Bânû ile annesi evde oturmaktadır. Anne, Bânû'nun önlüğünü eline almıştır. Çamurlu halini görünce sinirlenir.)

Anne — Bu okul önlüğünün hali ne böyle?

Banu — Ne olmuş?

Anne — Leke içinde. Islanmış da.

Banu — Okuldan gelirken düştüm. Çeşmede de üstümü yıkadım. Arzu da yardım etti.

Anne — Kızım koşarken niye dikkat etmiyorsun? Sana kaç kere söyledim. Bu kış gününde yıkaması, kurutması kolay mı sanıyorsun?

Banu — Söz anneciğim, bir daha hiç koşmayacağım.

Anne — Kaçıncı söz? Artık inanmıyorum!

Banu — Yemin ederim.

Anne — Sus-sus, boş yere yemin edip durma. (Kapı çalınır) Teyzen geldi herhalde. Onun kapı çalışına benziyor.

Banu — Ben açarım anne. (Kalkıp kapıya koşar ve açar) Neriman Teyzem geldi anneciğim. (Neriman girer. Banu kapıyı kapatır.)

Anne — Hoş geldin Neriman.

Neriman — Hoş bulduk abla.

Banu — Elindeki pakette ne var teyzeciğim?

Neriman — Bil bakalım ne var?

Banu — Bana mı aldın? Versene... (Alır paketi)

Neriman — Geçen gün yazılıdan beş aldığında söz vermiştim ya. İşte hediyen... (Banu açmıştır paketi, kırmızı bir yağmurluk olduğunu görünce sevinçle bakarak konuşur.)

Banu — Ah teyzeciğim ne güzel bir yağmurluk bu böyle? Kıpkırmızı, pırıl pırıl parlıyor. Ooo, ceplerinde de vak-vak kardeşin resimleri...

Anne — Giy bakayım, giy.... (Banu giyer) Hakikaten çok yakıştı.

Banu — Canım teyzeciğim çok teşekkür ederim. Teyzesinin elini öper.)

Neriman — Hayırlı olsun...**(Kararma)**

Tablo— 2

(İlkokul ikinci sınıfta sabah çocuklar toplanmışlardır. Zil çalmadan önce Banu da sırtında yeni alınan yağmurluğu ile sınıfa girer. Başta kızlar olmak üzere sınıf arkadaşları yanına gelip imrenerek bakarlar.)

Arzu — Ne kadar güzel? (Sınıf arkadaşı kızlar yavaş-yavaş dokunur, eller, okşarlar, okşarlar.)

Ayşe — Rengi de iyi ne kadar yakışmış?

Ayla — Şimdiye kadar gördüklerimin en güzeli.

Arzu — Ben böyle güzelini hiç görmedim.

Ayşe — Anneme söyliyeceğim, bana da alsın.

Ayla — Öğretmenin kızının yağmurluğundan da parlak.

Banu — Yeter, geri çekilin de çıkarayım. Eğer bu yağmurluğa birşey yaparsanız parasını size ödetirim. (Çıkarıp sıranın üstüne koyduğu halde diğer çocuklar imrenerek bakmaktadırlar. Öğretmen girer, yağmurluğa bakan çocuklar farkına bile varmazlar.)

Öğretmen — Çocuklar ne bu haliniz? Sınıfa girdiğimi bile farketmediniz. Haydi geçin yerlerinize... **(Kararma)**

Tablo— 3

(Banu'nun sınıf arkadaşı ilkokul ikinci sınıfta okuyan Arzu okuldan gelmiş, evde üzgün ve mahzun oturmaktadır. Annesi farkına varır.)

Anne — Derse kalktın mı Arzu?

Arzu — Kalkmadım.

Anne — Niye üzgün duruyorsun öyleyse? Kavga falan mı ettin?

Arzu — Hayır.

Anne — Peki ne oldu?

Arzu — Anne Banu'ya teyzesi çok güzel bir yağmurluk almış, aynısından ben de istiyorum.

Anne — Kızım her gördüğünden isteme. Biliyorsun babanın kazancı belli. Evi zor geçindiriyoruz. Her gördüğünü istersen nasıl çıkarız işin içinden?

Arzu — Olsun. Ben de istiyorum.

Anne — Kızım sana almaya kalksak, üç kardeşin var onlara da almak lazım.

Arzu — Bana ne, alacaksın işte, alacaksın...

Anne — Tabiî alırım da, bak Banu'nun boyu uzun, senin boyun kısa. Aynısını alırsam yağmur luğun yerlerde sürünür. Sana seneye alırım. O zamana kadar boyun da uzar, rahat-rahat giyersin... Haydi kızım aç kitabını da dersini yapmaya başla... (Kapı çalınır) Sen dersine başla ben açarım. (Anne gidip açar, gelen Arzu'nun babasıdır. Yavaşça) Arzu yağmurluk istedi. Bütçe miz sıkışık olduğundan, seneye boyu uzayınca alacağımı söyledim. Senden de isterse haberin olsun...

Baba — Peki... **(Kararma)**

Tablo — 4

(Ayşe'nin evi. Ayşe, babası, annesi evdedir.)

Ayşe — Hayır-hayır, ben de istiyorum. Banu'nun yağmurluğundan.

Baba — Neymiş bu yağmurluk?

Ayşe — Yağmurdan ıslanmamak için mantonun üstüne giyiliyor.

Baba — Sen neden bahsediyorsun kızım? Mantoyu bulduk da sıra yağmurluğa mı geldi? Ben sırtındaki manto eskirse yenisini nasıl alacağımı düşünüyorum, sen yağmurlukdan bahsediyorsun. İnsanın zaruri ihtiyaçları karşılanma-

BÂNÛ'NUN YAĞMURLUĞU

PİYES

Reyhan Erkaçan

(Bânû ile annesi evde oturmaktadır. Anne, Bânû'nun önlüğünü eline almıştır. Çamurlu halini görünce sinirlenir.)

Anne — Bu okul önlüğünün hali ne böyle?

Banu — Ne olmuş?

Anne — Leke içinde. Islanmış da.

Banu — Okuldan gelirken düştüm. Çeşmede de üstümü yıkadım. Arzu da yardım etti.

Anne — Kızım koşarken niye dikkat etmiyorsun? Sana kaç kere söyledim. Bu kış gününde yıkaması, kurutması kolay mı sanıyorsun?

Banu — Söz anneciğim, bir daha hiç koşmayacağım.

Anne — Kaçıncı söz? Artık inanmıyorum!

Banu — Yemin ederim.

Anne — Sus-sus, boş yere yemin edip durma. (Kapı çalınır) Teyzen geldi herhalde. Onun kapı çalışına benziyor.

Banu — Ben açarım anne. (Kalkıp kapıya koşar ve açar) Neriman Teyzem geldi anneciğim. (Neriman girer. Banu kapıyı kapatır.)

Anne — Hoş geldin Neriman.

Neriman — Hoş bulduk abla.

Banu — Elindeki pakette ne var teyzeciğim?

Neriman — Bil bakalım ne var?

Banu — Bana mı aldın? Versene... (Alır paketi)

Neriman — Geçen gün yazılıdan beş aldığında söz vermiştim ya. İşte hediyen... (Banu açmıştır paketi, kırmızı bir yağmurluk olduğunu görünce sevinçle bakarak konuşur.)

Banu — Ah teyzeciğim ne güzel bir yağmurluk bu böyle? Kıpkırmızı, pırıl pırıl parlıyor. Ooo, ceplerinde de vak-vak kardeşin resimleri...

Anne — Giy bakayım, giy.... (Banu giyer) Hakikaten çok yakıştı.

Banu — Canım teyzeciğim çok teşekkür ederim. Teyzesinin elini öper.)

Neriman — Hayırlı olsun...**(Kararma)**

Tablo— 2

(İlkokul ikinci sınıfta sabah çocuklar toplanmışlardır. Zil çalmadan önce Banu da sırtında yeni alınan yağmurluğu ile sınıfa girer. Başta kızlar olmak üzere sınıf arkadaşları yanına gelip imrenerek bakarlar.)

Arzu — Ne kadar güzel? (Sınıf arkadaşı kızlar yavaş-yavaş dokunur, eller, okşarlar, okşarlar.)

Ayşe — Rengi de iyi ne kadar yakışmış?

Ayla — Şimdiye kadar gördüklerimin en güzeli.

Arzu — Ben böyle güzelini hiç görmedim.

Ayşe — Anneme söyliyeceğim, bana da alsın.

Ayla — Öğretmenin kızının yağmurluğundan da parlak.

Banu — Yeter, geri çekilin de çıkarayım. Eğer bu yağmurluğa birşey yaparsanız parasını size ödetirim. (Çıkarıp sıranın üstüne koyduğu halde diğer çocuklar imrenerek bakmaktadırlar. Öğretmen girer, yağmurluğa bakan çocuklar farkına bile varmazlar.)

Öğretmen — Çocuklar ne bu haliniz? Sınıfa girdiğimi bile farketmediniz. Haydi geçin yerlerinize... **(Kararma)**

Tablo— 3

(Banu'nun sınıf arkadaşı ilkokul ikinci sınıfta okuyan Arzu okuldan gelmiş, evde üzgün ve mahzun oturmaktadır. Annesi farkına varır.)

Anne — Derse kalktın mı Arzu?

Arzu — Kalkmadım.

Anne — Niye üzgün duruyorsun öyleyse? Kavga falan mı ettin?

Arzu — Hayır.

Anne — Peki ne oldu?

Arzu — Anne Banu'ya teyzesi çok güzel bir yağmurluk almış, aynısından ben de istiyorum.

Anne — Kızım her gördüğünden isteme. Biliyorsun babanın kazancı belli. Evi zor geçindiriyoruz. Her gördüğünü istersen nasıl çıkarız işin içinden?

Arzu — Olsun. Ben de istiyorum.

Anne — Kızım sana almaya kalksak, üç kardeşin var onlara da almak lazım.

Arzu — Bana ne, alacaksın işte, alacaksın...

Anne — Tabiî alırım da, bak Banu'nun boyu uzun, senin boyun kısa. Aynısını alırsam yağmurluğun yerlerde sürünür. Sana seneye alırım. O zamana kadar boyun da uzar, rahat-rahat giyersin... Haydi kızım aç kitabını da dersini yapmaya başla... (Kapı çalınır) Sen dersine başla ben açarım. (Anne gidip açar, gelen Arzu'nun babasıdır. Yavaşça) Arzu yağmurluk istedi. Bütçe miz sıkışık olduğundan, seneye boyu uzayınca alacağımı söyledim. Senden de isterse haberin olsun...

Baba — Peki... **(Kararma)**

Tablo — 4

(Ayşe'nin evi. Ayşe, babası, annesi evdedir.)

Ayşe — Hayır-hayır, ben de istiyorum. Banu'nun yağmurluğundan.

Baba — Neymiş bu yağmurluk?

Ayşe — Yağmurdan ıslanmamak için mantonun üstüne giyiliyor.

Baba — Sen neden bahsediyorsun kızım? Mantoyu bulduk da sıra yağmurluğa mı geldi? Ben sırtındaki manto eskirse yenisini nasıl alacağımı düşünüyorum, sen yağmurlukdan bahsediyorsun. İnsanın zaruri ihtiyaçları karşılanmadan, keyfe keder şeylerle uğraşılmaz... **(Kararma)**

Tablo— 5

(Ayla ile babası konfeksiyon mağazasındadır.)

Ayla — Banu'nun yağmurluğundan istiyorum baba.

Baba — Şaştın Banu'nun yağmurluğuyla

Tezgahtar — Kızım söylediğini anladım, ama bizde onlardan yok. Üstelik bunlar daha iyidir. Bakasına içi miflonlu. Mantosuz bile giyebilirsin. Hiç üşütmez.

Ayla — Ama Banu'nun yağmurluğu böyle değil.

Baba — Bak kızım, o yağmurluk inceymiş, bu daha kalın, daha iyi... Hangisini istersin? Kırmızıyı mı, maviyi mi?

Ayla — İkisini de alalım.

Baba — (Güler) Ama kızım bu dükkân benim değil ki...

Ayla — Maviyi alalım.

Baba — Peki... **(Kararma)**

Tablo— 6

(Aynı sınıf. Ayla da yağmurluğunu giyip gelmiştir. Kızlar kendi aralarında konuşurlar.)

Ayla — Bakın, babam bana da aldı bir yağmurluk...

Arzu — Gördüm. Ama seninki Banu'nun ki kadar güzel değil.

Ayla — Olsun. Sana ne. Senin hiç yok ya...

Arzu — Annem bana da alacak ama boyum kısa olduğundan seneye dedi.

Ayla — Kandırmışlar seni.

Arzu — Niye kandırsınlar?

Ayla — Boyun kısaysa, yağmurluğun da kısası var.

Ayşe — Üzülme Arzu. Ben de istedim babamdan, parası olunca alacak. Senin babanın parası çok olunca sana da alırlar...

Banu — (Arkadaşlarının haline üzülmüştür) Zaten bana da babam almadı ki, teyzem aldı. Niye üzülüyorsunuz? Teyzem hediye etmeseydi benimde yağmurluğum olmayacaktı...**(Kararma)**

Tablo— 7

(Banu okul dönüşü eve gelmiştir. Kapıyı açan annesine.)

Banu — Anne, ben artık okula giderken bu yağmurluğu giymek istemiyorum.

Anne — Neden kızım? Bir şey mi oldu?

Banu — Bugün arkadaşlar aralarında konuştular. Arzu ile Ayşe'nin babalarının paraları yokmuş, yağmurluk alamamış. Onlar da ağladılar. Öyle üzüldüm ki.

Anne — Ben de annelerinden duydum kızım. Evde de ağlamışlar. Çocuklarının isteklerini yerine getiremedikleri için, onlar da çok üzülmüşler.

Banu — Anne niye onların babalarının paraları yokmuş?

Anne — Kızım herkesin kazancı ayrıdır. Kimi çok çalışır veya işi tıkırındadır çok kazanır, kimi çok çalışamadığı veya iyi bir işi olmadığı için az kazanır. Kimine babasından fazla para kalmıştır. Bunlar uzun konular. Daha başka sebepleri de vardır. Her ana-baba çocuğunun arzusunu yerine getirmek ister. Fakat elde olmayınca ne yapsınlar.

Banu — İlk önce, herkeste olmayan bir yağmurluğum olduğu için seviniyordum. Ama bugün arkadaşlarımın halini görünce öyle utandım ki. İçimden 'Keşke arkadaşlarımın da yağmurlukları olsa benim gibi" dedim.

Anne — Aferin benim merhametli kızım. Hep böyle düşünmek lâzım. Allah herkese de versin, bize de....

Banu — Sonra arkadaşlarımın bana karşı davranışları da değişti. Benimle artık eskisi gibi neş'eyle oynamıyorlar. Sanki ben onlardan ayrı bir şeymişim gibi soğuk davranıyorlar.

Anne — Olur böyle şeyler kızım. Normaldir. Gören gözün hakkı var derler. Olanın olmayana borcu vardır. Bizim âdetlerimiz böyledir. Biz koskoca kadın olduğumuz halde, bir arkadaşımızın üzerinde güzel bir elbise görsek, hemen imreniyor, kıskanıyoruz da, o küçücük kızlar nasıl imrenmesinler?

Banu — İlk giydiğimde dokunmamalarını söyledim, yağmurluğumla öğündüm, şimdi o yaptıklarıma da pişman oldum.

Anne — Sakın kızım bundan sonra öğünme, böbürlenme, kendini kimseden üstün görmeye kalkma! Bu çok kötü bir huydur. Herkesi senden soğutur. Eğer öğülmeye değer bir insansan, bırak seni başkaları öğsün. Ayrıca, para gibi, mal gibi, elbise gibi maddi değerler insana üstünlük kazandırmaz. Ancak huy ve ahlak güzelliği insana üstünlük kazandırır.... Bana sorarsan sen asıl mükâfatı, "benim gibi keşke arkadaşlarımın da yağmurluğu olsaydı" diye düşünmekle kazandın. İyi kalpli kızım benim....

Banu — Tamam mı anneciğim? Okula giderken giymiyeyim yağmurluğu.

Anne — Giyme kızım.

Banu — Başka yerlere giderken giyerim. Gezmeye giderken giyerim...

Anne — Peki yavrum. Çok iyi edersin....

Son

'NUN RLUĞU

Reyhan Erkaçan

...tan, keyfe keder şeylerle uğraşılmaz... **(Kararma)**

Tablo— 5

(Ayla ile babası konfeksiyon mağazasındadır.)

Ayla — Banu'nun yağmurluğundan istiyorum baba.

Baba — Şaştın Banu'nun yağmurluğuyla

Tezgahtar — Kızım söylediğini anladım, ama bizde onlardan yok. Üstelik bunlar daha iyidir. Bakınsana içi miflonlu. Mantosuz bile giyebilirsin. Hiç üşütmez.

Ayla — Ama Banu'nun yağmurluğu böyle değil.

Baba — Bak kızım, o yağmurluk inceymiş, bu daha kalın, daha iyi... Hangisini istersin? Kırmızıyı mı, maviyi mi?

Ayla — İkisini de alalım.

Baba — (Güler) Ama kızım bu dükkân benim değil ki...

Ayla — Maviyi alalım.

Baba — Peki... **(Kararma)**

Tablo— 6

(Aynı sınıf. Ayla da yağmurluğunu giyip gelmiştir. Kızlar kendi aralarında konuşurlar.)

Ayla — Bakın, babam bana da aldı bir yağmurluk...

Arzu — Gördüm. Ama seninki Banu'nun ki kadar güzel değil.

Ayla — Olsun. Sana ne. Senin hiç yok ya...

Arzu — Annem bana da alacak ama boyum kısa olduğundan seneye dedi.

Ayla — Kandırmışlar seni.

Arzu — Niye kandırsınlar?

Ayla — Boyun kısaysa, yağmurluğun da kısası var.

Ayşe — Üzülme Arzu. Ben de istedim babamdan, parası olunca alacak. Senin babanın parası çok olunca sana da alırlar...

Banu — (Arkadaşlarının haline üzülmüştür) Zaten bana da babam almadı ki, teyzem aldı. Niye üzülüyorsunuz? Teyzem hediye etmeseydi benimde yağmurluğum olmayacaktı...**(Kararma)**

Tablo— 7

(Banu okul dönüşü eve gelmiştir. Kapıyı açan annesine.)

Banu — Anne, ben artık okula giderken bu yağmurluğu giymek istemiyorum.

Anne — Neden kızım? Bir şey mi oldu?

Banu — Bugün arkadaşlar aralarında konuştular. Arzu ile Ayşe'nin babalarının paraları yokmuş, yağmurluk alamamış. Onlar da ağladılar. Öyle üzüldüm ki.

Anne — Ben de annelerinden duydum kızım. Evde de ağlamışlar. Çocuklarının isteklerini yerine getiremedikleri için, onlar da çok üzülmüşler.

Banu — Anne niye onların babalarının paraları yokmuş?

Anne — Kızım herkesin kazancı ayrıdır. Kimi çok çalışır veya işi tıkırındadır çok kazanır, kimi çok çalışamadığı veya iyi bir işi olmadığı için az kazanır. Kimine babasından fazla para kalmıştır. Bunlar uzun konular. Daha başka sebepleri de vardır. Her ana-baba çocuğunun arzusunu yerine getirmek ister. Fakat elde olmayınca ne yapsınlar.

Banu — İlk önce, herkeste olmayan bir yağmurluğum olduğu için seviniyordum. Ama bugün arkadaşlarımın halini görünce öyle utandım ki. İçimden 'Keşke arkadaşlarımın da yağmurlukları olsa benim gibi" dedim.

Anne — Aferin benim merhametli kızım. Hep böyle düşünmek lâzım. Allah herkese de versin, bize de....

Banu — Sonra arkadaşlarımın bana karşı davranışları da değişti. Benimle artık eskisi gibi neş'eyle oynamıyorlar. Sanki ben onlardan ayrı bir şeymişim gibi soğuk davranıyorlar.

Anne — Olur böyle şeyler kızım. Normaldir. Gören gözün hakkı var derler. Olanın olmayana borcu vardır. Bizim âdetlerimiz böyledir. Biz koskoca kadın olduğumuz halde, bir arkadaşımızın üzerinde güzel bir elbise görsek, hemen imreniyor, kıskanıyoruz da, o küçücük kızlar nasıl imrenmesinler?

Banu — İlk giydiğimde dokunmamalarını söyledim, yağmurluğumla öğündüm, şimdi o yaptıklarıma da pişman oldum.

Anne — Sakın kızım bundan sonra öğünme, böbürlenme, kendini kimseden üstün görmeye kalkma! Bu çok kötü bir huydur. Herkesi senden soğutur. Eğer öğülmeye değer bir insansan, bırak seni başkaları öğsün. Ayrıca, para gibi, mal gibi, elbise gibi maddi değerler insana üstünlük kazandırmaz. Ancak huy ve ahlak güzelliği insana üstünlük kazandırır.... Bana sorarsan sen asıl mükâfatı, "benim gibi keşke arkadaşlarımın da yağmurluğu olsaydı" diye düşünmekle kazandın. İyi kalpli kızım benim....

Banu — Tamam mı anneciğim? Okula giderken giymiyeyim yağmurluğu.

Anne — Giyme kızım.

Banu — Başka yerlere giderken giyerim. Gezmeye giderken giyerim...

Anne — Peki yavrum. Çok iyi edersin....

Son

TÂ KARŞILARINDA ESKİ BİR ŞEHİR DURUYORDU. ŞEHİRDE KENDİLERİNİ BİLE BİLE HAPSETMİŞ İNSANLAR VARDI. HASTALIKLARIN KIRDIĞI, PİSLİĞİN MAHVETTİĞİ İNSANLAR...
BİR MENZİL ÖTEDE YAMAN BİR ATEŞ YANAR OLDU.
DUMANLAR, DÖNE DOLANA YERİ VE GÖĞÜ KAPLADI... BÖYLESİ BÜYÜK ATEŞ NE GÖRÜLMÜŞ, NE DUYULMUŞTU...
ŞEHRİN EFENDİSİ, KARANLIK ODALARDA YİYİP İÇMEKLE MEŞGULDÜ...
EFENDİM! OVADA BÜYÜK BİR ATEŞ YAKMIŞLAR... HER YER DUMANA BOĞULDU!
7

BURÇLARA ÇIKIP BAKTIKLARINDA OVA YANIYOR SANDILAR. ÖYLE DEHŞETLİ BİR ALEV VE DUMAN VARDI Kİ...

SURLARDAKİ NÖBETÇİLER BİLE TELÂŞA DÜŞMÜŞTÜ...
BU ATEŞ BİZİ BİLE YAKABİLİR! BİRİ ÇIKIP BAKSIN!

DÖRT DUVAR ARASINDA VE KÖŞELERDE FISILDAŞANLAR VARDI...
ÇİFTÇİNİN BİRİDİR... TELÂŞLANMAĞA DEĞMEZ...
BÜYÜYECEĞİNİ SANMAM. YAKINDA SÖNER.

AMA, BAZI YAŞLILAR FARKLI DÜŞÜNÜYORDU.
TAMAM... OSMANLI GELDİ... TOP DÖKECEK...

O GÜN AKŞAMA DOĞRU AK DUMANLAR KARARIP UYSALLAŞTI... ALEVLER SOLUP TÜKENDİLER...

ERTESİ GÜN OLDUĞUNDA, KOSKOCA BİR TOP DÖKÜLMÜŞ VE NAMLUSU ŞEHRE DOĞRU ÇEVRİLMİŞTİ. İRİ ZİNCİRLER VE PAYANDALARIYLA DEV GİBİ DURUYORDU...

HEY YAVRUM HEY! HÜSREV! GÜLLEYİ YERLEŞTİR VE ATEŞE HAZIR OL!

İKİ DAKİKA SONRA DELİ BALTA, HAYATININ EN ZEVKLİ EMRİNİ VERİYORDU:

ATEŞ!

BAM...

İRİ BİR GÜLLE NAMLUDAN FIRLAYIP KUŞLARDAN DAHA YUKARILARDA UÇAR OLDU...

...VE KOCA BİR EĞRİ ÇİZİP, ŞEHRİN TAM ORTASINA DOĞRU SÜZÜLDÜ.

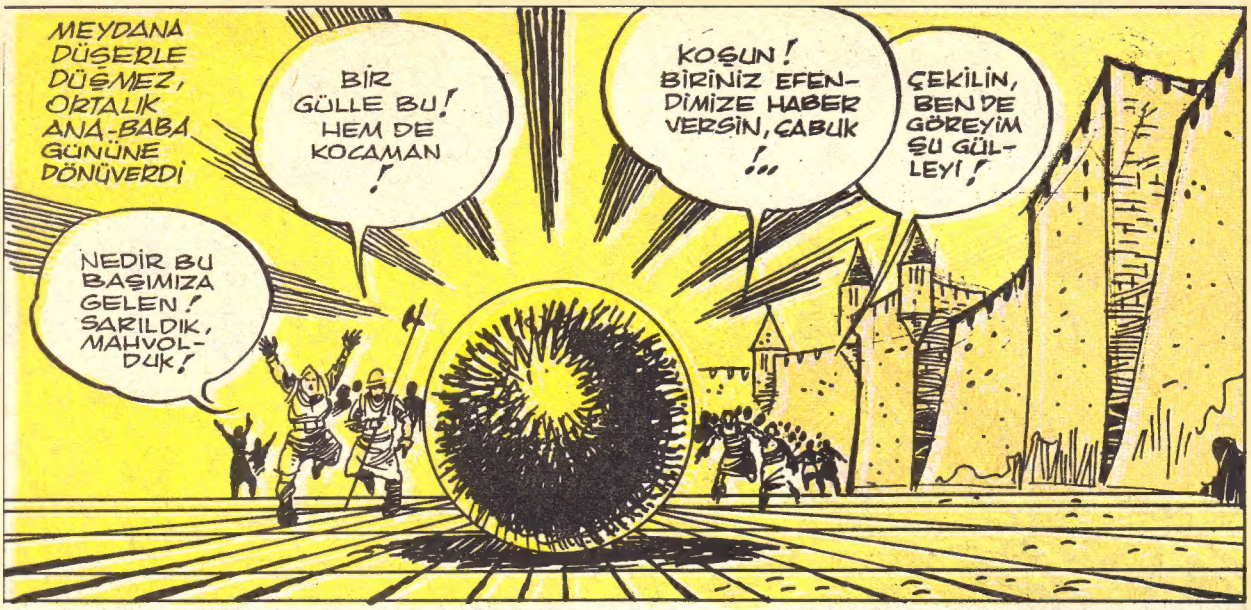

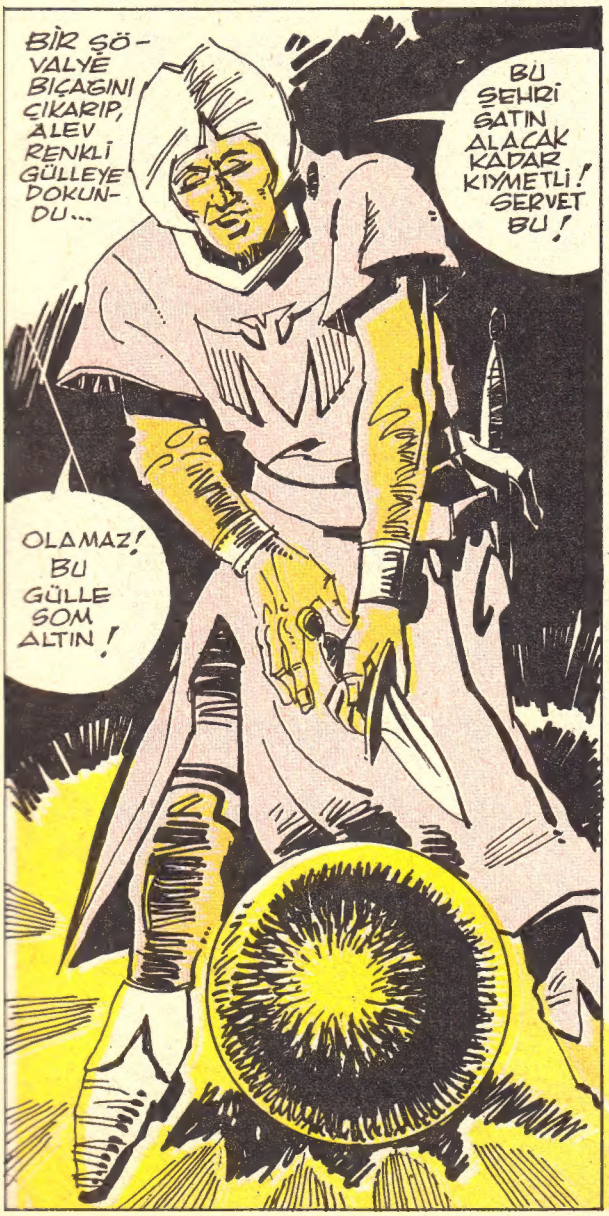

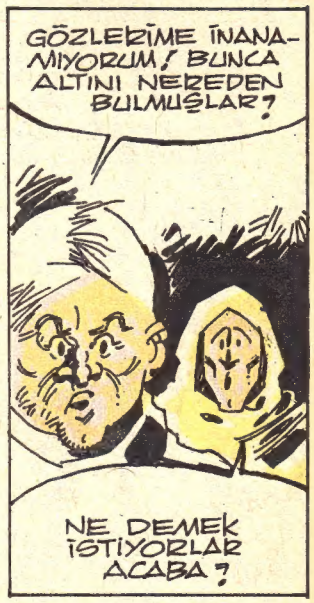

YAŞLI BİRİ AĞIR AĞIR GÜLLEYE YANAŞTI. HİÇ TELÂŞ ETMİYORDU... BİR SÜRE SEYRETTİ, SONRA DOĞRULUP KONUŞTU...

OSMANLI DEMEK İSTİYOR Kİ, "SİZE ALTIN GİBİ BİR MEDENİYETİ SUNMAYA GELİYORUZ.. İNSANLIĞINIZI HATIRLATMAK, ADALETİMİZİ TANITMAK İSTİYORUZ. KAPILARINIZI BU MEDENİYETE AÇINIZ... "
TÜRKLER HEP BÖYLEDİR... ŞEHİRLERİ ALMADAN ÖNCE BÖYLE BİR ALTIN GÜLLEYİ HEDİYE GÖNDERİRLER. SEVİNİN! GERÇEK MEDENİYETİ YAKINDA GÖRECEKSİNİZ!..
HER YERDE AYNI ŞEY KONUŞULUYORDU.
OSMANLI YAKINDA BURAYA GELECEK!
BUNU MÜJDE SAYABİLİRSİNİZ!
DELİ BALTA VE ARKADAŞLARI, OLANLARI GÖRÜR GİBİYDİLER...
GELİP BİZİ YAKALARLAR MI Kİ? DELİ BALTA BENİ DUYUYOR MUSUN?
KİMSE BİZİ YAKALAYAMAZ. ÇÜNKÜ KAÇMAYACAĞIMIZI BİLİRLER... BEKLEDİĞİMİZ HABERİ DE AZ SONRA YOLLAYACAKLARDIR.
BİZE KIZMALARI HAKSIZLIK OLUR. BİZ ELÇİYİZ... DELİ BALTA, BAĞIRIŞMALAR DUYUYORUM ... DİNLE BAK!
EVET EFENDİM, KARARINIZ NEDİR?
BİR HABERCİ ÇIKARIN. ŞEHRİ ONLARA BIRAKACAĞIZ...
AZ SONRA BİR HABERCİ, İRİ KAPILAR ARDINDAN ÇIKIP OVAYA YÖNELİYORDU...
11

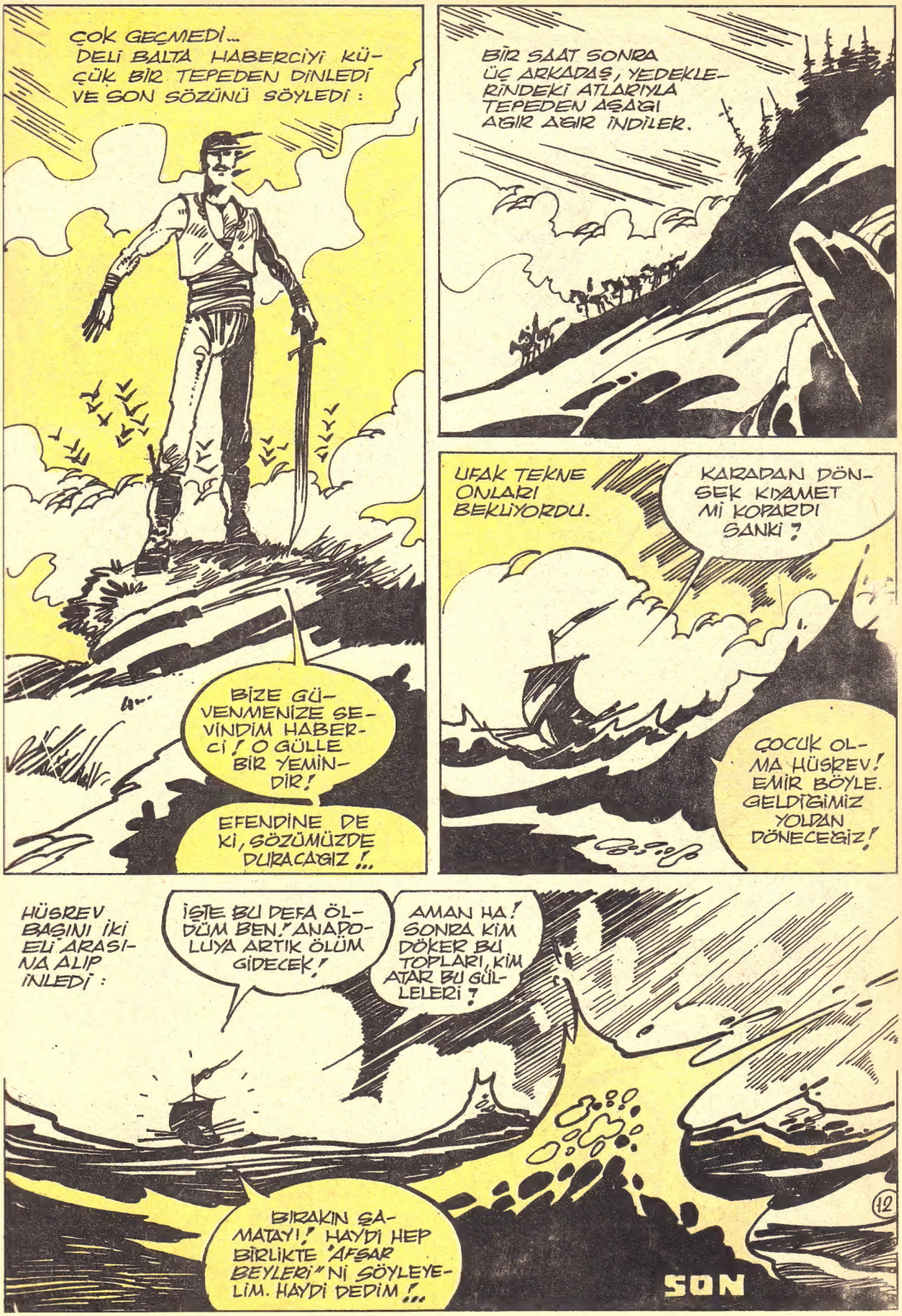
ÇOK GEÇMEDİ...
DELİ BALTA HABERCİYİ KÜÇÜK BİR TEPEDEN DİNLEDİ VE SON SÖZÜNÜ SÖYLEDİ :
BİZE GÜVENMENİZE SEVİNDİM HABERCİ! O GÜLLE BİR YEMİNDİR!
EFENDİNE DE Kİ, SÖZÜMÜZDE DURACAĞIZ!..
BİR SAAT SONRA ÜÇ ARKADAŞ, YEDEKLERİNDEKİ ATLARIYLA TEPEDEN AŞAĞI AĞIR AĞIR İNDİLER.
UFAK TEKNE ONLARI BEKLİYORDU.
KARADAN DÖNSEK KIYAMET Mİ KOPARDI SANKİ?
ÇOCUK OLMA HÜSREV! EMİR BÖYLE. GELDİĞİMİZ YOLDAN DÖNECEĞİZ!
HÜSREV BAŞINI İKİ ELİ ARASINA ALIP İNLEDİ :
İŞTE BU DEFA ÖLDÜM BEN! ANADOLUYA ARTIK ÖLÜM GİDECEK!
AMAN HA! SONRA KİM DÖKER BU TOPLARI, KİM ATAR BU GÜLLELERİ?
BIRAKIN ŞAMATAYI! HAYDİ HEP BİRLİKTE "AFŞAR BEYLERİ"Nİ SÖYLEYELİM. HAYDİ DEDİM!..
12
SON

SİNDİ BURAYA BİR KARPUZ ÇEKİRDEĞİ EKİP...
!!
ÜZERİNİ İYİCE TOPRAKLA ÖRTÜP BİR DE...
TAP
TAP
TAP
SUYU ELİMİZE ALIP SULADIKMI YAZIN BOL BOL KARPUZ YERİM.
ANLADIN MI MİNNOŞ EFENDİ. BU İŞLER BÖYLE YAPILIR.
?!
ZOOM
!
PAT
PAT
PAT